

AĞRI'M

Başta sızı, kalpte ağrım.

Ağrı'm benim ilk göz ağrım.

Ağrı adını duyunca babam tercih kağıdını fırlatıp attı."Yazma"dedi."Boşver, gitme!" O sene öğretmen atamalarında Doğu ve Güneydoğu Anadolu'yu açık göstermişlerdi. Batıda ise hiç yer yoktu sınıf öğretmenlerine. Benim tercihim ise bunların içinde en iyisi olan Ağrı ve ilçeleriydi. Üniversiteyi bile kendi dizinin dibinde okuyan kızını haritanın bir ucundan diğer ucuna göndermeye ise babamın gönlü razı değildi. Ama kızının ne kadar inatçı olduğunu da iyi bilirdi. Yapacağım dedi mi yapardı. Öyle de oldu.

Fakat sonuç inanılır gibi değildi. Tercihlerime atanamamıştım. Ama tercih dışı yine de Ağrı'ya atanmıştım. Bu nasıl bir kaderdi? Evde sevinçle endişe bir aradaydı o gün. Çünkü atandığım köy, hakkında en ufak bilgim olmayan bir yer, halkın deyişiyle 'Sirmo' yani 'Gümüşkuşak' İlkokulu'ydü. İsmi pek afiliydi ama kendi nasıldı acaba?

Kafamda bir sürü soru işaretiyle, yola çıkma vakti geldi ve ailece bize başka bir boyut gibi gelen doğuya yolculuk başladı. Çorap kokuları ve aralarda yatan insan manzaralarıyla dolu, sırt ve bel ağrılarıyla tam yirmi dört saat süren otobüs yolculuğundan sonra Ağrı, Hamur ve nihayet köye ulaştığımızda şok olmuştuk. Köyde su yoktu. Telefon çekmiyordu. Okul ise tam bir harabeydi. Kalın demirlerle kaplı pencereleri açtığımızda aralara sıkışmış karga ölüleriyle ve oradan oraya koşuşturan farelerle karşılaşmak bütün hevesimi kaçırsa da ailemin yanında güçlü görünmem gerekiyordu. Oturup ağlamamak için kendimi zor tutuyordum aslında. Fakat bu benim mesleğimdi. Ne şartlar altında olursa olsun ülkem her köşesinde çalışmak da benim görevimdi ve buradaki çocukların bana ihtiyacı vardı. O yüzden burayı ben seçmemiştim belki ama 'ben' seçilmiştim. Annem ve babam beni ilçedeki öğretmenevine yerleştirdikten sonra Denizli'ye dönmek için yola koyuldular. Bir başıma kalakaldım oracıkta. Artık ağlayabilirdim.

Okulun ilk günü öğrencilerimle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Onlar ve aileleri için bir de konuşma metni hazırlamıştım. 'Sayın veliler,sevgili öğrenciler!' diye başlayan. Ama bir avuç öğrenci dışında kimse gelmedi. Olsun bana bu kadarı da yeterdi.

Bir yandan okulun temizliği bir yandan öğretmenlik ve müdür yetkililik derken hafta içi günlerim bu koşuşturmacayla geçiyor, hafta sonları ise adaylığımızın kaldırılması için almamız gereken temel eğitim ve hazırlayıcı eğitim kurslarına gidiyorduk. Neyse ki kurs ilçedeki bir okuldaydı. O yüzden benim için ulaşım sorun değildi. Fakat Ağrı merkezde kalan arkadaşlarım içinse hafta sonları da gidiş geliş yapmak oldukça zahmetliydi. Burçin için de öyle.

Burçin benim üniversiteden tanıdığım ve benim tercih edip de gidemediğim okula atanan arkadaşım. Ağrı'ya gittiğim zaman onunla bir yerlerde oturur, sohbet eder, birbirimize öğrencilerimizden bahsederdik. Köyündeki çocuklar için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı. Yapacaklarından bahsederken ise adeta gözlerinin içi parlıyordu. Ta ki o güne kadar.

Karlı bir kış günüydü. Kurs için ilçe merkezindeki bir okulda toplanmıştık yine. Derse başlamak içinse Ağrı'dan gelen arkadaşlarımızı bekliyorduk. Yaklaşık on dakika sonra gelen o kara haberle

hepimiz yıkıldık. Arkadaşlarımızın bindiği minibüs buzlu yolda kayarak kaza yapmıştı. Hem de feci bir kaza. Arkadaşlarımızın durumunu merak ederek şube müdürümüzün arabasına binip olay yerine doğru yola çıktık. Dualar ede ede kaza yerine vardığımızda yolun kenarında baş aşağı, tepeye dayanmış şekilde duran minibüsü gördük. Hemen yanı başında ise bembeyaz karlar üstünde yatan üzeri örtülü olan arkadaşımızı. Ölmüştü. Arkadaşlarımızdan biri ölmüştü.

Gözyaşları içinde kim olduğunu soruyorduk ama kimse bilmiyordu. Her kim olursa olsun orada yatan, bizim gibi anasının babasının koynundan kopup buralara, yaban ellere gelmiş, daha yolun başındayken hayatı kararımış, yaşanacak onca güzel günü, kurtaracağı onca çocuk varken geleceği sönmüş tazecik bir fidandı.Onu da diğer arkadaşlarımızın gittiği hastaneye kaldırdılar hemen. Ancak kimlik tespiti için biri gerekiyordu. Çünkü hala daha ölen kişinin kim olduğu belli değildi.

Ve ben gönüllü oldum. Her kimse ,bir an önce ailesine haber verilmeliydi çünkü.İçlerinde onları en iyi tanıyan da bendim.O anda nasıl bir soğukkanlılık, üzüntümü bir kenara bırakıp teşhis için morga girdim.Daha önce yapmadığım ne çok şey yapıyordum burada. Hayatı tüm gerçekliğiyle yaşadığımı anladım o anda. Yaşam ve ölüm. Ne kadar da iç içeymiş oysa.

Morgun kapısı açılır açılmaz yerde yatan arkadaşımızın yüzünü gösteriler. Tanıdım hemen.İnsan arkadaşını nasıl tanımazdı? Burçin'di o. Canım arkadaşım Burçin. Yüzünde ne yara bere, ne de bir çizik vardı. Güzel bir melek gibi uyuyordu adeta. Can dayanır mıydı bu son buluşmaya?

Peki ya diğer arkadaşlarımız? Onların durumu da oldukça vahimdi. Hemen hemen hepsinde ciddi ve kalıcı hasarlar meydana gelmişti. Birinin gözünün tam kenarına saplanan demir yüzünden kör olma tehlikesi vardı. En kötüsü de 'Nişanlım benim en çok gözlerimi severdi' diyerek ağlamasıydı. Bir diğeri, vücudu tamamen platinle kaplı olduğundan ailesinin yanına, Ankara'ya, kadrosuyla birlikte gönderilmişti. Çoğu koltuk değneklerine mahkum olmuştu.

İşte o an öğrendim, elimizde olmayan şeyler için üzülmemeyi, sahip olduklarımıza sevinmeyi ve her şeyin hayırlısını dilemeyi. Çünkü tercih ettiğim okula atansaydım eğer ben de o servisin içinde olacaktım belki.

Öğretmenliğimin daha ilk yılında ne çok şey görmüş, ne çok şey yaşamış ve ne çok ders almıştım bu hayattan. Ancak her umutsuzluk ve karamsarlıkta öğrencilerimin saf sevgisi ışık oldu bana. Her vazgeçişimde onların içten bir 'öğretmenim' deyişi güç verdi dermansız ruhuma.

Dedim ki hep kendi kendime 'Bununla da başa çıkarsın sen, asla yılma! 'Çünkü baba evindeki gibi şımarık bir kız çocuğu olmama izin vermiyordu hayat burada. Tam tersi güçlü bir kadın yapıyordu beni yaşattıklarıyla.Olaydan sonra Burçin'in ismi verildi kendi okuluna. İçinde biraz acı,keder çokça umut ve gelecek dolu. Artık adı Yukarı Gözlüce Öğretmen Burçin Özdemir İlkokulu'ydu.Zaman birçoğunun yarasına derman olsa da, Ağrı herkeste derin bir iz bıraktı.

Kiminin gözünde, kiminin bedeninde, kiminin viedanında, kimininse yüreğinde.Benim içinse başta sızı kalpte ağrım, Ağrı'm, benim ilk göz ağrım.

Burçin öğretmen ve tüm şehit öğretmenlerimizin anısına saygı ve minnetle...

Dicle DEMİREL/ Kuyucak İlkokulu